

9.

SZEBB VAGY.

"Szebb, szebb vagy az emberek fiainál!"

A mese szerint volt egyszer egy világraszóló szépségű királyleány, akit annak ígértek feleségül, aki élethű képet tud róla festeni. Festők és művészek egymás után tettek kísérletet arra nézve, hogy megfessék a királylány képét. Úgy járt azonban az egyik a másik után, hogy mikor szépségét meglátták, úgy elbűvölte őket, hogy meg se tudták kezüket mozdítani nemhogy képet tudtak volna festeni róla. Sok kísérletező után egyszer akadt valaki, akit a királylány szépsége porbaroskasztott. Térdre esett a királylány előtt és csodálatosan, így térdreesve semmi sem gátolta többé kezének mozgását, megrajzolta a képet.

Amikor a zsoltárok könyvének ezt a kijelentését olvasom hogy *"szebb, szebb vagy az emberek fiainál"* és felragyog előttem töredezett képekben Megváltómnak, az Úr Jézusnak arca, akkor úgy érzem én is, hogy róla képet festeni csak úgy volnék képes, ha kellőképpen meg tudnám hajtani derekamat és alázatosan, a porba tudnék hullani előtte. Egyébként szentsége, dicsősége, csodálatos szépsége elbűvöl, megbénítja ajkamat, csak szemlélni tudom és lelkem zeng kibeszélhetetlen éneket, valami olyan magasz-talásokat, amelyeket Pál fülei hallhattak az égből, amiket embernek ajka nem is tud elmondani.

Hol van a festő, aki megfesthette volna Őt a maga szépségében? Hol van, aki azt merné mondani alkotásáról, hogy tökéletesen megörökítette annak a Megváltónak az arcát, ki Isten igéjének lapjai között olyan csodálatosan és dicsőségesen néz ránk? Hol van az a szobrász, aki merészelt volna vésőt ragadni azzal a gondolattal, hogy megalkotja a tökéletes Krisztus szobrot és hol van az az író aki azt merné mondani hogy olyan könyvet írt, amelyik tökéletesen visszaadja Krisztus képét? Hiszen a Szentírás Isten beszéde, mégis csupán töredezett emberi nyelven ad róla kijelentést.

Ez alkalommal mégis szeretném megmutatni neked Krisztus arcát, hogy aztán szemlélve az ő dicsőségét, megvakuljanak hiú szemeink és csak annyit tudjunk mondani, mint a zsoltáríró mondott, hogy: *"Szebb, szebb vagy az emberek fiainál!"* Szemléljük Őt, hogy azután ne tudjunk mást tenni, mint a porbahullva előtte hangosan kiáltunk: *"Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hálaadást és áldást."* Jer, hulljunk porba az ő dicsősége előtt és zengjük az egyik szép ének szavaival: "Térdre hullva hódolunk, néked, oh, Krisztus Urunk!"

A legelső kép, amit megmutatok róla, annak a kisgyermeknek a képe, aki ott fekszik a **bethlehemi jászolbölcsőben**. Láthattál e világban gyermeket sokat és szépet, de olyan csodálatosat, mint aki a jászolbölcsőben fekszik, többet nem. Az ő szépsége megindította a mennyei sereget, királyokat, bölcseket, pásztorokat, hogy hódoljanak bölcsője előtt. De nem az a síró gyermekorca, hanem az a csodálatos engedelmesség, amelyet az a gyermekbölcső kifejez. Az a csodálatos alázatosság és megváltói készség, amely már ott megmutatkozott. Nem az a madonna-kép szép, amely odahajlik a gyermek fölé és a glória, mely körülveszi a gyermek homlokát. Olyan gyermek volt, mint a többi, akiben csak az édesanyák találtak szépséget, de amögött a gyermekszépség mögött van valami csodálatosan isteni, és pedig az,

hogy ott találkozott először az ég a földdel zavartalanul. Az benne a csodálatos, hogy leszállott a királyi trónról és a jászolbölcsebe lépett. Szép az a gyermek, aki a **jeruzsálemi templomban** meglepő kérdéseivel zavarbahozta az írástudókat és a bölcseket. Szép az, amikor a gyermek bibliamondásokat tanul és kérdéseivel zavarbahozza szüleit, de ebben a gyermekben nem az a szép, hanem az, hogy noha tudja, hogy az ő Atyjának dolgaival kell foglalatostkodnia, mégis engedelmes szülei iránt. Noha tudja, hogy szülei attól vonják el, ami néki legdrágább és legszükségesebb, Ő engedelmes szívvel hazamegy velük.

Azután nézd meg azt a Jézus-arcot, amelyik feláll a **názáreti zsinagógában**, előveszi a könyvtekerceszt, olvasni kezdi azt, ami írva van felőle, hogy utána úgy tanítsa őket, hogy a nyomorultak szíve feldobog, a száraz arcokon aláfut a könny, a szemek, amelyek eddig bágyadtan, révetegen néztek ebbe a világba, most egyszerre lángot fognak. A szívek, amik eddig csak éppen az életért dobogtak, most egyszerre fellobbannak. Emberek, akik eddig úgy látták, hogy nincs értelme az életnek, csodálatos kaput látnak feltárulni és felkiáltanak: oh, ez úgy tanít, mint akinek hatalma van és nem úgy, mint az írástudók. Odalép a sóvárgók, megtört szívek, a foglyok elé, hogy hirdesse az Úr kedves esztendejét. Amikor tombol körülötte a démonok hada, hogy idő előtt kijelentsék őt ellenségeinek és azok reátörjenek, amikor kiáltoznak, hogy: te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia, lehetetlenné akarván tenni munkáját, hogy mielőtt a váltságmunkát bevégezné, mielőtt a döntő ütközetre készen volna minden, eltehetnék láb alól, milyen méltósággal parancsol a lelkeknek, hogy őt ki ne jelentsék.

Kinek volt hatalma tisztátalan lelkek felett? Kinek volt hatalma megkötözni a légiót, kinek volt hatalma, hogy egy olyan ember, akit riadtan kerültek a többiek, akiknek nevével ijesztették este az aludni nem akaró gyermekeket, most nyugodtan eszénél üljön lábainál. Csodálatos az a Jézus-kép, amikor **egyetlen szavára elhordja magát a pokol** és vinnyogva engednek a démonok.

És nézd meg azt a Jézus-képet, amikor ott van a tenger megvadult hullámai között, a kipróbált halászok kétségbeesve kiáltanak, már leeresztették a vitorlákat, de az árbócrudakat is olyan félelmesen szagattja a szél, hogy minden pillanatban bekövetkezhet a katasztrófa, süllyed a hajó, az evezők nem engedelmeskednek a kifeszített izmoknak, Ő pedig nyugodtan alszik a fejaljon. Micsoda szép kép: a vész és vihar között **nyugodtan pihenő Király**. A pokol minden ereje elszabadult, a démonok ereje rátör: most alszik, most veszítsük el Őt. Mikor a riadt tanítványok serege felkölti, ránéz a tenger megvadult habjaira, rákiált, hogy némulj meg, akkor egyszerre szinte csobbanás se hallatszik többé, a szél mintha megállna vad rohanásában, megszűnik minden zaj, elmúlik a félelem és a rettegés, mert az uraknak Ura és a királyoknak Királya szólt, parancsolt és meglett. Ahogy elhangzott annak idején egyszer, most újra, hogy "eddig és ne tovább, ez itt ellene áll kevély habjaidnak" és szikláról porrázúzva zuhan vissza a tengerár. Milyen csodálatos Jézus-kép ez a tenger hullámai között **méltóságosan álló Király**, akinek lábai előtt térdreborul a tenger és pisszenni sem mer többé.

Állítsuk szembe ezzel egy másik képet. "Ez az asszony házasságtörésen kaptott. A mi törvényeink szerint meg kell halnia, te pedig mit mondasz?" - kérdezték Jézustól. A villogó szemek várják a választ, lábai előtt pedig ott reszket az asszony: jaj, ha kimondja az ítélő szót, akkor megindul felé a közuhatag és vége. A szívekben ott szorong a kérdés: vajjon elítéli-e őt, akkor mondhatjuk, hogy ímé, hát ilyen a szeretet? Vagy vajjon felmenti-e őt, akkor mondhatjuk, hogy megtöri a törvényt. Ő pedig **lehajlik és ír a porba**. Nem az a lényeges, hogy mit, lehet, hogy alaktalan vonaklatat csupán, hiszen a túlfeszített idegeknek a csend rettenetes, a háborgó izgalommal feleletet váró lélek számára nincsen nyugtalanítóbb, mint mikor még tovább kell várnia. Majd felemelkedik, nyugodtan végignézi rajtuk, és így szól: aki

közöttetek nem bűnös, az vesse rá először a követ. Azután újra lehajlik és ír tovább. Pisszenni sem mer senki. Lábujjhegyen osonnak tovább, hogy még a homok se percegjen talpuk alatt. Riadtan mindegyik otthonába menekül, bizonyosan még a kapu alatt sem állnak meg tárgyalni a dolgot, mert valamennyi találva érzi magát. Ott áll egyedül a házasságtörő nő, a bűnös asszony, akinek bűne olyan, mint a skarlát, mint a karmazsin, mint a vér, akinek egészen bizonyosan sokan átkozzák életét, akire irtózáttal gondolnak sokan és hangzik felé a szó: én sem kárhoztalak, **eredj el és többé ne vétkezzél.**

Micsoda ellentét aközött a Jézus-kép között, aki olyan félelmes hatalommal parancsol a tenger megvadult habjainak és aközött, aki olyan csendesen, szelíden tudja végigsímogatni azt a nagyon fájó, megzaklatott lelket. Az, aki olyan keményen tudott belemarkolni a gyeplőbe, hogy térdrekényszerítette a megvadult elemeket, olyan gyöngéden nyúlt ahhoz az összetört asszony-lélekhez, hogyha egy lepkeszárny volna, a hímpor sem maradna ujjain érintése után.

De lásd meg újra azt a Jézus-arcot, amint **lángbaborulva előnti a harag**, a kötélből ostort formál, végigmegy a templomon, végigvág a kufárokon, feldönti az asztalokat és cseng bele az egész pitvar, amint felkiált: **"Az én Atyám háza imádság házának mondatik, ti pedig latroknak barlangjává tettétek!"** Nincs aki pisszen, aki felemeli a szavát, aki ki merné kezéből csavarni a kötelet. Riadtan menekül mind, mert fenséges. Ha festeni kellene, megbénulna kezünk, végigkalimpál a szíveken: Isten, te rettenetes vagy, ki állhat meg előtted, ha haragszol? Mint mikor mennydörög, vakító villámok cikáznak az éjszakán és ember és állat riadtan odujába menekül, mert Ő haragszik, rettegve menekül az ember, mert az ő házához való féltő szeretet emészti szívét.

Most nézd azt a másik képet, amikor már tudta, hogy általmegy ebből a világból az Atyához, amikor már mindent elvégzett és besúgta az ördög Iskáriótes Júdás szívébe, hogy elárulja, akkor egy vederbe vizet töltött, körülkötötte derekát törülközővel és **elkezdte mosni a tanítványok lábait**, úgy, ahogy az út pora rátapadt és felszedte annak szennyét. Péter ennek láttára irtózáttal fordult el, hogy: Uram, engem ne moss meg soha, ez lehetetlenség. Talán Péter előtt ott állott az a kép, amikor látta haragtól villámló arcát a templomban, vagy isteni fenséggel a tenger habjai között állni Őt. Így szólt: lehetetlenség, Te ne mosd meg az én lábamat. Akkor szelíden félretolta Péter tiltakozó kezét, mondván: Péter, vigyázz, mert **ha meg nem moslak, semmi közöd hozzám.** És ez a szeretet legyőzte Pétert. Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet és a fejemet is. Milyen csodálatos Jézus-kép, ez a gyengéd, szeretettel **alázatos Király.**

Felmegy Jeruzsálembe. Tanítványai megmutogatják neki a várost. A templom aranykupolája csillog a nap fényében, csodálatosan szép. Negyven esztendeig épült. A házak fehér tetején visszaverődik a nap fénye. Micsoda pompás város. **Jézust pedig megrázza a zokogás**, nem tudja tovább rejtegetni könnyeit, a csodálkozó tanítványok szeme láttára aláperegnek arcán és így szól: Jeruzsálem, te gögös, büszke város, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miként a tyúk a kiscsibéit és te nem akartad.

Ez a könnyel áztatott Jézus-arc az én Megváltóm arca. Drága nekem, mert tudom, hogy sokkal többet nézett könnyezve rám, mint ahányszor én könnyeztem Őelőtte. Többször peregtek alá az ő könnyei az én gögös szívemet látva, mint ahányszor az én könnyeim hullottak az ő szerelmének láttára. Szép ez a Jézus arc. Szép, amikor sírásra torzul, mert amikor szerelmesed orcáját eltorzítják a könnyek, a zokogás, akkor a te szíved is fáj, a te orcád is eltorzul, a te szívedben is megszűnik az öröm és átjárja a fájdalom.

Ha ezekből, amiket elmondtam, sikerül valamit meglátnod az ő szépségéből, csak egy parányi részt is, akkor felesendül ajkamon a zsoltáríró szava: Szebb, szebb vagy az emberek fiainál. Én mégis azt mondom néked, hogy az én **Megváltóm arca a legszebb ott a Golgotán, amikor kezei ki vannak feszítve, amikor töviskorona ékesíti homlokát és bíborcseppekben gyöngyözik alá a homlokán a vér. Lábai oda vannak szögezve a fához és szenved.** Utált, emberektől elhagyott, fájdalmak férfja, betegség ismerője, aki elől elrejtettük orcánkat. De ha egyszer végigsimítod sebeit a tenyerén s azok elmondják, hogy nézd, én helyetted szenvedtem ezeket, ha ránézel a szenvedő orcára, ahogy a vércseppek gyöngyöznek a homlokán és az a vér elmondja neked, hogy helyetted viselte bűneid koszorúját, ha az a kihült szív egyszer feléd kiált, hogy helyetted halok meg, akkor egyszerre szép lesz neked is az a Jézus-arc, egyszerre csodálattal, hódolattal borulsz le előtte, mert meg akarod festeni minden kor számára és kiáltja szíved hangosan, hogy **szebb, szebb vagy az emberek fiainál.** Szebb a hősofónál, a költőnél, a babérral koszorúzottaknál, mert ők a maguk dicső-ségéért viseltek babért, te pedig az én gyalázatoméért viseltél töviskoronát. Szebb vagy azoknál, akik fehér lovon vonulnak be győztes seregek élén, mert miattam verettél, miattam viseled a biborpalástot.

Testvérem! Jer, hajtsuk meg térdeinket ez előtt a kereszten szenvedő Jézus előtt, jer nézzük az ő szépségét, szemléljük az ő dicsőségét és hangozzák bele szívünkbe az ő dicsőséges diadalkiáltása:

"Elvégeztetett!"

Aki egyszer így látta, így szemlélte Őt, annak lelke a zsoltáríró lelkével együtt mondja a fehérruhások serege énekével, együtt zengi az én lelkemmel, együtt kiáltja: **Szebb, szebb vagy az emberek fiainál.** Vajon mondod-e te? Vajon kezét megragadva mondod-e, nincs több ilyen szép kéz, mint a te kezed, lábait átölelve zokogod-e, nincs több ilyen szép, mint Te? Arcodat keblére rejtve és feltekintve olykor-olykor föléd hajló kínnal borított orcájára, mondod-e:

szebb vagy az emberek fiainál!

(Sz.B.)